

L'ENTREVISTA DEL DIUMENGE »

► Ramon Llumà. Exalcalde de Solsona

“Jo, de bandera, només en tinc una”

BIOGRAFIA Ramon Llumà, alcalde de Solsona des del 1979 fins al 2003, diputat per CiU en la legislatura anterior i nebot del director espiritual de Jordi Pujol, va entrar a la política per accident i s'hi va quedar 24 anys. Ha rebut amenaces de mort, ha hagut d'endreçar la seva ciutat, donar consells matrimonials, portar la bandera espanyola a la bugaderia i fer ressonar la veu de la consciència nacionalista a les orelles més pactistes de CiU. És casat amb la Conxita, té quatre fills i als 69 anys gaudeix de la jubilació ocupant-se dels seus quatre néts i dedicant-se a caminar, caçar, pescar i conversar amb els veïns

JAUME RIBÓ
Solsona

Des que va deixar l'alcaldia, Ramon Llumà està «fora de joc» de la política, però repassa cada dia el Regió7 i l'Avui i se sent decebut de les expectatives d'eixamplar l'horitzó d'autogovern que va aixecar ERC, amb qui sempre ha confessat tenir una certa afinitat. Tot i que no gaudeix de la mobilitat que voldria –ha estat sotmès a més d'una operació a la columna–, fa vida familiar i dedica temps als néts.

–Ser alcalde us ha donat més disgustos que satisfaccions?

–No. Vaig ser alcalde una mica per accident, i la meva intenció no era dedicar-m'hi tants anys. Però, en general, estic satisfet d'haver gaudit d'aquest favor especial que em van fer els solsonins i d'haver tingut l'obligació d'haver-ho fet tan bé com em va ser possible. Econòmicament, no hi he fet negoci, sobretot si tenim en compte com els va anar la cosa als qui feien el meu ofici. Vaig tenir maldecaps, lògics, però també moltes satisfaccions. A l'hora de

prendre decisions vaig procurar no fixar-me en el color polític de la gent ni mirar si eren de més alt llinatge o de classe treballadora, i actuar amb honradesa. Que em vaig equivocar? Segurament. Que em deien que era tossut? Considero que un alcalde ho ha de ser, en el sentit d'aguantar les envestides i ser conseqüent en les decisions preses. Al començament parlava de ser-hi vuit anys, i van ser 24, però van passar molt de pressa.

–Què vol dir, que va ser alcalde per accident?

–Jo pertanyia a un col·lectiu de gent que, en aquell moment del franquisme, havíem d'actuar de nit, d'amagat... A mi, una vegada, un guàrdia civil de Solsona em va fúmer una pinya perquè no volia parlar en castellà.

–Us va pegar?
–En aquella època jo tenia vint treballadors, i a un pobre xicot, un dia que va nevar, se li va acudir anar-me a robar a l'oficina. L'endemà al matí, en arribar al taller, vaig veure unes petjades a la neu que s'enfilaven per una finestra i vaig trobar que m'havien pres la recaptació d'a-

J. R.

Ramon Llumà, amb una de les seves escopetes de caça, una afició que ha mantingut tota la vida

quell vespre. Vaig seguir les petjades i em van portar al barri de les Cases Barates. Jo tenia dos treballadors d'aquella zona, i un eren molt conflictiu. L'havia avisat moltes vegades que, si no parava de fer malifetes, el denunciaria. Doncs vaig anar a la caserna a denunciar-lo, però va resultar que qui m'havia robat era un altre xicot, que mai no m'havia fet res, i que em va explicar que m'havia robat perquè havia pres unes sabates al seu germà, i el seu germà l'estovava si no les hi tornava. I amb aquells diners en va anar a comprar unes. Jo, en veure que era un pobre noi, que no tenia pare, vaig anar a retirar els càrrecs, però llavors hi havia hagut una sèrie de robatoris a Solsona, i la Guàrdia Civil volia escarmentar aquest xicot. Jo vaig dir que no, i el qui feia de capità es va enfadar, i em va dir «¡háblame en castellano!». Ja hi som! Li vaig dir: «ets casat amb una catalana, tens els fills catalans, i no m'entens?». Es va començar a enfadar, i em va fúmer una pinya. Al final van haver de deixar anar aquell xicot.

–Dèieu que vau ser alcalde per accident.

–En arribar la democràcia, vam

pensar que havíem d'intentar que a Solsona no continuessin els qui hi havien manat, i vam buscar algú que ens representés per anar a les llistes. Era el metge Casserres, que era molt bon professional, però també molt implicat socialment. Va acceptar encapçalar la llista, amb la condició que jo anés de segon. Jo em pensava que això de la política no era per a mi, però m'ho va demanar. Mentre es va anar fent la llista va resultar que ell va haver de renunciar-hi. Els altres em van empènyer a mi, i em vaig trobar cap de llista. Ho vaig assumir amb molta por al cos i pensant-me que no sortiria.

–Si ara poguéssiu tornar enrere, us ficaríeu en política?

–Estic molt content d'haver estat alcalde, però en aquests moments els polítics estem molt desacreditats, eh! Veig que quan som a dalt de tot no ens hi juguem el tipus. Si no faran ni l'Estatut que tenen els bascos, i el firmaran! Quan en Pujol em va fitxar, jo li vaig dir que creia en la independència de Catalunya. Em va dir: «escolta, Llumà, ja ho sé, però som en un país on encara manen les armes, i en aquests moments no podem demanar la independència». Jo li

vaig dir «i quan ho podem fer?». Em va contestar que calia esperar vint anys. Ara ja han passat, i hem avançat una mica, però encara tenim por. No fa gaire vam tenir una trobada de parents, i hi vam recordar el meu oncle Pere Llumà, que havia estat el director espiritual de Pujol. Ell em va cridar i em va dir «tu em deies que no seria el Ben Gurion de la política catalana, però ara, tal com va el país, em faran bo».

–Per què li ho dèieu? El vèieu massa pactista?

–És clar, li ho deia sempre. Quan vam pactar amb els socialistes vaig ser crític amb ell, i ho vaig escriure, però quan va venir el més escandalós, el pacte amb l'Aznar, no em vaig poder aguantar, i vaig escriure que ho pagaríem car. El Pujol, una cosa o altra va fer, però ara toca ser més durs, més exigents. ERC, l'Huguet, deia que no es podia acceptar l'espoliació fiscal, i jo els donava la raó, però ara no puc, perquè no van bé. I donen peu que surtin Boadelles i companyia. A Solsona vam fer una col·lecta perquè en Boadella pogués sortir de la presó. No se'n deu recordar. El Pujol no va ser el

Passa a la pàgina següent >>>

INSEPARABLES

Encara que no la porta a sobre, la senyera sempre va amb ell. És el símbol de la intensitat amb què ha defensat la identitat catalana i una nació més lliure